

Jason Jacobs y Steven Peacock (eds)

Television Aesthetics and Style

Bloomsbury, Nueva York, 2013, 352 pp.

Raquel Crisóstomo

Que Bryan Fuller decideixi apostar per l'exaltació del tractament pictòric de la imatge a Hannibal (NBC, 2013-2015), no és una decisió intranscendent. És una part essencial que converteix aquesta ficció en allò que és, en la narració capciosa d'un caníbal seductor. La manera en com el gel cau en el got de whisky que Roger Sterling prepara a Don Draper després del moment *It's toasted* no és res de casual a Mad Men (AMC, 2007-2015), sinó que converteix l'espectador en part d'aquesta victòria i el fa sentir part creadora de la idea. Que l'estil d'animació d'*Archer* (FX, 2010-) incideixi directament en la complexitat de les seves seqüències de comèdia tampoc no és fruit d'una circumstància: al contrari, és el que permet el desencadenament de situacions còmiques d'un ritme en comèdies de situació amb personatges reals.

Aquestes són algunes mostres de la importància nuclear de l'estètica i de l'estil en les sèries de televisió. Tot i que la literatura crítica cinematogràfica s'ha preocupat àmpliament de la importància d'allò estilístic en les pel·lícules –un element que, sense cap mena de dubte, conforma una de les facetes més precioses d'algunes de les joies més importants del setè art– a la majoria d'aproximacions que els estudis acadèmics televisius han fet a les sèries d'aquesta tercera edat d'or, es troba a faltar aquest tipus d'apropament. Si bé és cert que algunes de les sèries més importants del nostre temps destaquen per la seva complexitat dramàtica o per l'elaboració del concepte d'autoria que proposen, entre d'altres aspectes de vital interès, allò estilístic no ha estat una de les àrees sobre les quals s'ha escrit més prolíficament i, si s'ha fet, ha estat des d'un formalisme estricte.

Conscients d'aquesta mancança, Jason Jacobs i Steven Peacock ens presenten a *Television Aesthetics and style* una col·lecció d'assajos sobre aquest aspecte, reflexions al voltant de diverses ficcions televisives contemporànies en quant a allò estètic, un element que sense dubte també consideren com a elemental. Els editors d'aquest volum articulen a través de quatre parts les gairebé trenta intervencions i les diverses qüestions que planteja el debat de l'estil a la televisió, prenent com a base els diversos gèneres televisius, quelcom d'especialment valuós ja

que permet una panoràmica completa al lector.

A la primera part, s'aborden qüestions de tarannà conceptual, que van des de l'anàlisi estilística i el que aquesta comporta, passant pels perills de deixar de banda aquest tipus de qüestions, a l'ús més idoni de la nomenclatura adequada per utilitzar en l'anàlisi estilística en el camp televisiu –A què ens referim amb *cinemàtic*?; És legítim parlar d'allò *estètic* en el mitjà televisiu?–, en textos tan interessants com el de Jason Mittell o Sarah Cardwell. Aquesta primera secció resulta d'especial interès, ja que s'hi plantegen qüestions importants sobre els conceptes de partida per a l'estudi d'aquesta àrea, plantejaments bàsics molt necessaris per a una legitimació de la recerca i per a generar un interessant debat acadèmic.

En el segon bloc s'agrupen textos dedicats al paper d'allò estilístic en les comèdies televisives, com ara *Arrested Development* (FOX, 2003-2006) o l'anteriorment esmentada sèrie d'animació *Archer*. La tercera part, contràriament, es centra en el drama, i hi destaquen alguns estudis de cas com el de l'ús del *flashforward* a *Breaking Bad* (AMC, 2008-2013) o la utilització de l'estètica a *Boardwalk empire* (HBO, 2010-2014).

Finalment, la quarta secció està destinada a la reflexió al voltant de les sèries històriques i a la no ficció, amb l'anàlisi d'alguns títols molt diversos com ara els realitès que tenen el ball com a protagonista, o els documentals de postguerra a la televisió britànica de la mà de Leuan Franklin.

El plantejament del volum destaca per no treballar en exclusivitat els grans èxits d'origen nord-americà, sinó també la seva obertura cap a la televisió britànica. El llibre aporta, a més, un corpus important de capítols signats per alguns dels més reputats investigadors contemporanis de la televisió, i és necessari destacar la passió pel tema que s'intueix en cadascun dels textos, que, des d'allò formal i des del rigor acadèmic, analitzen i justifiquen les diverses afirmacions amb gran criteri.

En definitiva, es tracta d'una obra molt necessària per a l'estudi de les obres de ficció televisives plantejada des del respecte

per la tradició formalista dels estudis previs, però que treballa obertament en una línia de recerca –la de l'estètica televisiva– que ha estat acusada en diverses ocasions de ser un *perill pre-estructuralista*. La feina ben feta dels editors i dels autors que hi participen resol dubtes en un terreny encara precàriament explorat pels estudiosos del mitjà, el de l'estètica, i la seva aplicació en les sèries de televisió, un camp ja no tan emergent i que a més es troba en plena transformació. Jacobs i Peacock plantegen un enfocament molt més intertextual i fluid de les sèries com a peces artístiques, allunyant-se de l'encotillat formalisme i amb un punt de vista obert a diverses formes d'abordar l'estètica, i han creat un text des de l'*academia*, amb un clar afany democratitzador per als amants del mitjà televisiu. •